

Arrest

nr. 67 192 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Tellipallai, Jaffna district, Sri Lanka. Hoewel u op verschillende plaatsen hebt gewoond, bleef u tot 2 augustus 2006 steeds woonachtig in het district Jaffna. Omdat u begin 2006 verplicht werd deel te nemen aan een driedaagse training van de "Liberation Tigers of Tamil Eelam" (LTTE) en vreesde dat u omwille daarvan zou worden gezocht en doodgeschoten door het Sri Lankaanse leger of de "Eelam People's Democratic Party" (EPDP), besloot u in augustus 2006 samen met uw echtgenote en twee kinderen te vluchten naar de Vanni, dat onder controle stond van de LTTE. U woonde er twee jaar en half in bij uw oom in Visvamadu zonder

persoonlijke problemen te kennen. Op 15 januari 2009 verliet u Visvamadu en ging u met uw gezin naar Putumattalan, aan de kust van Mullaitivu district. Daar bleven jullie tot eind maart 2009 om dan te verhuizen naar Mullivaikkal, enkele kilometers verderop. Op 17 mei 2009 viel het gebied in handen van het Sri Lankaanse leger en werd u met uw gezin de volgende dag door het leger overgebracht naar Omanthai. Daar werd u gescheiden van uw echtgenote en kinderen en werd u overgebracht naar Ponthoodam school in Vavuniya. Dat was volgens u een legerkamp waar enkel mannen werden vastgehouden die verdacht werden van banden te hebben met de LTTE. Toen u op een keer gedurende vier dagen buiten moest komen om te helpen bij de constructie van een nieuw gebouw, gaf u het telefoonnummer van uw oom aan een moslim die daar ook aan het werk was. U vroeg hem naar uw oom te bellen. Vervolgens contacteerde uw oom een legerfunctionaris die hij omkocht in ruil voor uw vrijlating. U werd in het kamp door deze persoon benaderd en gezegd dat hij u zou helpen ontsnappen. De volgende ochtend haalde hij u op en beval u in een watertank te kruipen. Vervolgens werd deze weggereden naar een onbekende plaats, waar u werd achtergelaten. Een half uur later kwam uw oom u daar ophalen en bracht hij u naar het huis van iemand anders. Nog dezelfde dag regelde uw oom iemand die u met de trein vergezelde naar Colombo. Na twee dagen in Colombo te hebben verbleven, reisde u in het gezelschap van een vrouw en baby per vliegtuig van Sri Lanka naar Abu Dhabi en vervolgens naar België. Ze bracht u tot het station Brussel-Noord en vertrok toen. Daarop contacteerde u uw broer R. M.(...) (O.V. (...)) die sedert januari 2000 in België verblijft. Op 3 september 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgisch autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en een Engelse vertaling ervan, een medisch attest opgesteld in België en een attest van de tracingsdienst van het Rode Kruis Vlaanderen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring gedurende meer dan drie maanden te hebben vastgezet in een legerkamp. Zo verklaarde u zelf dat er geen specifieke redenen waren waarom u werd verdacht van banden met de LTTE en dat er geen indicaties waren dat u betrokken was bij de LTTE (CGVS p. 11). Volgens u zou iedereen verdacht worden van lidmaatschap van de LTTE. Nochtans zaten er meer dan 300.000 mensen in een kamp voor "Internal Displaced People" (IDP) die niet werden verdacht van banden met de LTTE en waarvan er 96% ondertussen werd vrij gelaten. Het is dus weinig aannemelijk dat u zonder enige indicatie zou worden opgesloten in een kamp waar enkel mannen werden opgesloten die verdacht werden van banden met de LTTE, waar u continu opgesloten zat, waar u enkele keren apart werd genomen voor ondervraging en waar u mishandeld werd (CGVS pp. 9 – 10). Een kamp zoals het door u omschreven wordt, is een "High Security Camp". Daar worden echter enkel mensen opgesloten waarvan ernstige vermoedens bestaan dat ze banden hebben met de LTTE. Aangezien dat in uw geval niet zo was, kan er dan ook ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder legde u ook bedenkelijke verklaringen af wat betreft uw beweerde ontsnapping uit het kamp. Zo had u geen weet van andere mensen die al eerder uit het kamp waren ontsnapt. U was niet zeker of u kon ontsnappen en u was bang. U wist dat er al twee mensen waren dood gemarteld (CGVS p. 12). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u dergelijke risico's zou nemen als u niet wist of het eventueel zou kunnen lukken om te ontsnappen. Bovendien kon u ook niet zeggen hoeveel geld uw oom heeft moeten betalen voor uw vrijlating (CGVS p. 11). Het is echter opmerkelijk dat uw oom u wel vertelde dat hij geld had betaald om u te kunnen vrij krijgen maar dat u niet eens vraagt om hoeveel geld het gaat. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring meer dan drie maanden te zijn opgesloten in een legerkamp op verdenking van banden met de LTTE. Voorts met er worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs kunt neerleggen dat u gedurende twee jaar en half in de Vanni zou hebben verbleven. Uw verklaring hiervoor dat uw vrouw alle documenten had en u haar verloren bent is onvoldoende (CGVS p. 3). Bovendien verklaarde u dat Visvamadu, waar u gedurende twee jaar en half verbleef, in het district Kilinochchi ligt (CGVS p. 2). Visvamadu ligt echter in het district Mullaitivu (zie blauwe map). De vaststelling dat u niet weet in welk district u al die tijd woonde, ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaring in de Vanni te hebben verbleven.

Verder dient te worden opgemerkt dat u reeds drie dagen na uw vrijlating uw land zou hebben verlaten met behulp van een smokkelaar (Verklaring DVZ punt 34). Het is echter weinig geloofwaardig dat alles zo snel zou kunnen geregeld worden. U verklaarde te zijn gereisd met een paspoort waar niet uw naam op stond maar wel uw foto (CGVS p. 7). Om dit paspoort met visum, alsook vliegtuigtickets in orde te

brengen is een termijn van drie dagen echter bedenkelijk weinig. Aangezien u daarvoor opgesloten zou zijn geweest in een legerkamp en het helemaal niet zeker was of u daaruit zou kunnen ontsnappen, is het ook weinig aannemelijk dat de reis al voor uw vrijlating zou zijn geregeld. Dat alles geregeld zou zijn op de termijn van drie dagen tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Sri Lanka is echter niet aannemelijk. Wat betreft uw aangehaalde vrees voor de EPDP kon u enkel vertellen dat ze na uw vertrek uit Jaffna twee keer naar uw huis gegaan zijn en achter u gevraagd hebben. U weet echter niet waarom de EPDP u zocht en hebt sinds uw vertrek uit Sri Lanka ook niets meer vernomen of de EPDP nog steeds naar u op zoek is. De vaststelling dat u niet weet waarom de EPDP u zocht, dat de EPDP slechts twee keer naar u op zoek ging en dat u de afgelopen jaren daar niets meer van vernomen hebt, ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees ten aanzien van de EPDP.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van verdacht te zijn van betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, de gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en de Engelse vertaling ervan bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Het medisch attest dat werd opgesteld in België bevestigt dat u verschillende littekens hebt. Dit zegt echter niets over de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep die hebben geleid tot deze littekens. Het attest van het Rode Kruis bevestigt dat u daar navraag deed naar uw echtgenote en kinderen. Geen enkel van de documenten die u neerlegde volstaan echter om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62, 77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het artikel 1 van de Conventie van Genève en van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst vooreerst naar de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker merkt vervolgens op dat hij niet begrijpt waarom er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij in een militair kamp werd opgesloten. Hij voert aan dat indien hij werkelijk in een kamp voor "Internal Displaced people" was geplaatst er geen reden was om hem van zijn gezin te scheiden. Verzoeker stelt verder dat hij niet inziet waarom de verwerende partij beweert dat hij niet opgesloten

werd in een “*high security camp*” louter en alleen omdat er geen specifieke redenen waren om verzoeker te verdenken van lidmaatschap van het LTTE (*Liberation Tigers of Tamil Eelam*).

Hij geeft aan ook niet te begrijpen waarom de verwerende partij geen rekening hield met de driedaagse opleiding die verzoeker moest volgen van het LTTE. Hij merkt op dat hij een aantal littekens heeft die volgens hem duidelijk wijzen op mishandeling en hij vraagt zich dan ook af waarom de verwerende partij er van uit gaat dat hij deze littekens niet tijdens zijn gevangenschap heeft opgelopen. Verzoeker argumenteert tevens dat hij niet begrijpt waarom het feit dat hij niet op de hoogte was van andere ontsnappingspogingen de geloofwaardigheid van zijn ontsnappingsverhaal aantast. Verzoeker stelt eveneens niet te begrijpen waarom de twijfel omtrent het eventuele slagen van een ontsnappingspoging de geloofwaardigheid van zijn ontsnapping aantasten. Verzoeker ziet niet in hoe de verwerende partij kan beweren dat verzoeker door zijn angst voor marteling niet zou durven ontsnappen en dat daardoor zijn verhaal ongeloofwaardig is. Verzoeker concludeert dat hij niet inziet hoe de verwerende partij kan besluiten dat het niet aannemelijk is dat hij is ontsnapt omdat verzoeker niet zeker kon zijn van de slaagkans van de ontsnapping.

Verzoeker vraagt zich af of het mogelijk is om zeker te zijn of eender welke ontsnapping haalbaar is alvorens dit werkelijk te proberen. Hij laat gelden dat hij ook niet begrijpt waarom de verwerende partij twijfelt aan het feit dat de “valse” reisdocumenten van verzoeker niet op drie dagen konden geregeld worden. Verzoeker ziet niet in waarom de verwerende partij zijn gevaar gekoppeld aan de bezoeken van de EPDP (Eelam People’s Democratic Party) minimaliseert en hoe het feit dat hij niet kan zeggen waarom de EPDP hem zocht de verwerende partij toelaat te concluderen dat verzoeker niets te vrezen heeft.

Hij ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij het onverenigbaar acht dat verzoeker tegelijk een gewone Tamil is en toch vervolging vreest vanwege de EPDP of het Sri Lankaans leger wegens het vermoeden van lidmaatschap van het LTTE.

Verzoeker besluit dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende is. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is volgens verzoeker niet afdoende vervuld en de bestreden beslissing schendt de opgenoemde wetsartikelen en beginselen. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij verzaakt heeft aan haar plicht zorgvuldig te handelen. Verder voert verzoeker aan dat de verwerende partij zowel feitelijk als juridisch niet afdoende motiveert waarom verzoekers uitleg over de nieuwe elementen in deze asielaanvraag niet zou volstaan en de bedrieglijkheid van haar asielaanvraag is bewezen.

Verzoeker verwijst naar een document van het UNHCR met betrekking tot de bewijslast in asielzaken, en naar het “*Amnesty International Annual Report 2011-Sri Lanka*” van 13 mei 2011 en citeert hiervan een onderdeel. Hij licht toe dat uit dit rapport blijkt dat er nog steeds ernstige schendingen van mensenrechten gebeuren waaronder foltering, geheime detentie en jarenlange opsluiting zonder aanklacht. Hij voert dan ook aan dat indien hij moet terugkeren naar Sri Lanka hij blootgesteld zal worden aan een behandeling die een schending uitmaakt van het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en hem de subsidiaire beschermings te geven in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. En in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Betreffende de aangevoerde schending van een nota van UNHCR over de bewijslast merkt de Raad op dat deze aanbevelingen geen afdwingbare rechtsregels bevatten.

2.3. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het opsommen van de motieven waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) zich op baseert in de bestreden beslissing en het hierbij vermelden dat hij niet begrijpt of inziet waarom dit motief gebruikt wordt. Hij geeft geen concrete argumenten waarom deze motieven niet volstaan. Het is niet voldoende voor verzoeker om enkel de motieven waarop een beslissing rust in vraag te stellen. Verzoeker moet concreet aangeven waarom de motieven niet volstaan. In het kader van zijn volle rechtsmacht kan de Raad echter alle elementen van het rechtsplegingsdossier in zijn beoordeling betrekken.

De commissaris-generaal vond het niet waarschijnlijk dat verzoeker in een "High security camp" zou opgesloten zijn, aangezien deze kampen enkel zijn voor mensen waarvan een zwaar vermoeden is dat ze banden met de LTTE hebben.

Tijdens het gehoor stelt verzoeker dat in Omanthai jonge mensen van oude mensen gescheiden werden en hij gescheiden werd van zijn vrouw en kinderen. Hij stelt dat de meeste jongeren daar gearresteerd werden op verdenking lid van het LTTE te zijn. Verzoeker stelt ook dat hij gemarteld werd door het verbranden van zijn rug met een verhitte metalen pijp (gehoorverslag, p. 10, nr. 50 en 53).

Verzoeker legt als bewijs een bericht van de dienst *tracing* van het Rode Kruis waarin gesteld wordt dat de kampen uit de districten waarvan verzoeker afkomstig was niet toegankelijk zijn voor het ICRC.

Voorts heeft verzoeker een gedetailleerd geneeskundig getuigschrift neergelegd opgesteld door een dokter van de medische dienst van Fedasil d.d. 9 december 2009, waar een groot aantal circulaire en dorsale littekens blijken. Dit getuigschrift vermeldt dat de littekens duidelijk niet direct verzorgd zijn na het oplopen van het letsel en dat de circulaire littekens meest waarschijnlijk brandwonden van sigaretten zijn.

De bestreden beslissing stelt in dit verband: "*Het medisch attest dat werd opgesteld in België bevestigt dat u verschillende littekens hebt. Dit zegt echter niets over de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep die hebben geleid tot deze littekens.*"

De Raad stelt vast dat de littekens verzoenbaar zijn met de verklaringen van verzoeker dat hij gefolterd werd door het verbranden van zijn rug met een verhitte metalen pijp. Ook de vermelding dat de letsels niet onmiddellijk verzorgd zijn kan een aanwijzing van foltering zijn tijdens een detentie.

De loutere stelling van verweerder dat dit niets zegt over de omstandigheden waarin de verwondingen opgelopen werden die hebben geleid tot deze littekens is in dit verband een onvoldoende motivering. Ook ter zitting geeft verweerder geen nadere verklaring met betrekking tot haar beoordeling van dit getuigschrift en stelt zij dat dit mogelijks zou kunnen wijzen op foltering, maar dat het getuigschrift niet aangeeft onder welke omstandigheden verzoeker deze littekens kreeg.

De Raad meent dat ook het relaas van verzoeker tijdens zijn gehoor grotendeels geloofwaardig is, ook al wijst hij er op dat hij in feite geen betekenisvolle band had met de LTTE, maar hiervan verdacht werd. De Raad wijst er op dat artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet stelt dat het bij de beoordeling van de vrees er niet toe doet of de verzoeker in werkelijkheid de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van vervolging worden toegeschreven.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) in de bestreden beslissing de UNHCR "Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka" dd. 5 juli 2010 aanhaalt. In deze *Guidelines* wordt gewezen op de mogelijke arrestatie van personen verdacht van een band met de LTTE op grond van zeer beperkte bewijzen en de foltering van dergelijke personen tijdens hun detentie. Jonge Tamilmannen voornamelijk deze afkomstig uit het Noorden en Oosten van het land zouden disproportioneel het voorwerp geweest zijn van veiligheids- en antiterrorismemaatregelen in geval van verdenking van een band met de LTTE.

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken."*

Deze bepaling werd in de Memorie van Toelichting als volgt toegelicht: *"De bepaling in artikel 4, § 4, van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijk opgenomen want deze bepaling houdt in feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstantie, in voorkomend geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit tot de toekenning van bescherming, rekening houdend met de subjectieve vrees, bij vaststelling van zeer ernstige trauma's. Van zodra vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, kan worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. En dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn. Deze situatie kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid die de toekenning van asiel op zich verrechtvaardigt (Gedr. St. Kamer 52 2423/001, zitting 2009/2010, p. 13 en 14)."*

De Raad meent dat het aannemelijk is dat verzoeker in Sri Lanka gefolterd werd en dat dit als een vroegere vervolging dient beschouwd te worden. Het is aannemelijk dat dit een ernstig trauma veroorzaakt heeft bij verzoeker. De Raad meent dat de situatie in Sri Lanka door de beëindiging van de burgeroorlog inderdaad verbeterd is, maar dat verzoeker in de huidige situatie, waar nog ernstige mensenrechtenschendingen voorkomen terecht kan blijven weigeren om beroep te doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ter zitting gaf de verwerende partij geen goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en evenmin dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

Aannemelijk is dat verzoeker werd gearresteerd en mishandeld werd op verdenking van betrokkenheid bij de LTTE ook al had hij geen dergelijke betrokkenheid. Artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet stelt dat het bij de beoordeling van de vrees er niet toe doet of de verzoeker in werkelijkheid de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van vervolging worden toegeschreven.

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt, meer bepaald een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn (toegeschreven) politieke overtuiging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS